

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/32/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200855
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012200855.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: V., nar. XX. októbra XXXX v meste D. G., F., štátnej príslušnosti F., L. národnosti, posledný pobyt v zahraničí obec H., N. X, L., F., toho času miesto pobytu Ústav na výkon väzby Banská Bystrica, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Pivonková č. 6, Bratislava), o preskúmanie rozhodnutia odporcu ČAS: MU-651-100/PO-Ž-2010 zo dňa 28. júna 2012, o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/10/2012 - 39 zo dňa 23. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Saz/10/2012 - 39 zo dňa 23. októbra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach vyššie uvedeným rozsudkom potvrdil rozhodnutie zo dňa 28. júna 2012 ČAS: MU-651-100/PO-Ž-2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl a neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo dospel k záveru, že v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými, pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom i jeho splnomocnenou zástupkyňou počas azylového konania, v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o správnom konaní. Odporca preto podľa názoru krajského súdu postupoval správne a v súlade so zákonom o azyle, keď podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o azyle neudelil azyl navrhovateľovi a neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle. Krajský súd v rozsiahlom odôvodnení rozsudku poukazoval na jednotlivé námietky navrhovateľa a jeho zástupkyne a následne na vyjadrenia a názory odporcu.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie dôvodiac tým, že hoci prvostupňový rozsudok má 29 strán, nie je zrejmé, na základe akých skutočností krajský súd k prezentovanému záveru prišiel. Navrhovateľ poukázal na to, že rozsudok obsahuje takmer doslovné citácie podaného opravného prostriedku a rozhodnutia odporcu, pričom v rozpore s § 157 ods. 2 OSP v rozhodnutí krajského súdu chýba akákoľvek úvaha, podľa ktorej by sa pri prejednaní veci riadil a na základe ktorej dospel k svojmu záveru. K jednotlivým námietkam v podanom opravnom prostriedku, ak sa krajský súd vyjadril a argumentoval, tak išlo len o jednovetové konštatovania. Z rozsudku krajského súdu nie je známy právny názor súdu, ani žiadna úvaha, ktorou sa pri rozhodovaní v predmetnej veci spravoval.

Navrhovateľ poukázal na nálezy ústavného súdu ako aj na ustálenú judikatúru súdov a argumentoval, že ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom.

Navrhovateľ zdôraznil, že krajský súd vo svojom prvom rozhodnutí sp. zn. 5Saz/14/2011 zo dňa 11. januára 2012 odporcovi vyčítal najmä, že v prípade nejasností bol povinný sa na jednotlivé fakty dopytovať otázkami tak, aby vyjadrenia navrhovateľa boli ucelené; vzhľadom na tvrdenia žiadateľa ohľadne mučenia, jeho zdravotného stavu a výpadkov pamäte by mal zvážiť, či v ďalšom konaní nevykoná dokazovanie ohľadne zdravotného stavu žiadateľa; nezaoberal sa obavami žiadateľa, že jeho prípad bude posudzovaný v Severnom Osetsku a nie v Moskve a v tomto smere ani správami o stave v polícii a justícii v Severnom Osetsku; nevenoval sa dostatočne dokumentom osôb, ktoré mali svojimi výpoveďami spôsobiť obvinenie žiadateľa; záruky Generálnej prokuratúry RF považoval za dostatočné a neporušiteľné; nevenoval sa dostatočne otázke udelenia azylu z humanitných dôvodov a pod.

Z rozhodnutia odporca je podľa navrhovateľa zrejmé, že odporca sa uvedeným názorom krajského súdu v rozpore s § 250j ods. 7 OSP neriadil a vytýkané nedostatky konania a svojho rozhodnutia neodstránil. Paradoxne však v tomto rozsudku krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými, pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami, teda krajský súd akoby opomenul svoje predchádzajúce rozhodnutie v predmetnej veci a taktiež sa ním pri prejednaní veci nespravoval. Navrhovateľ krajskému súdu tiež vytýkal, že sa vôbec nevenoval materiálnej stránke veci, teda zisteniu skutkového stavu veci zo strany odporcu v zmysle podaných námietok zo strany navrhovateľa v opravnom prostriedku.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že dôvody jeho obáv z prenasledovania v prípade návratu do krajiny pôvodu jasne špecifikoval a uviedol počas pohovoru dňa 11. apríla 2012. Dôvodom jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu je „genocída nad ľudom Ingušska“ v Ruskej federácii, čo doslovné uviedol. K obavám z návratu do krajiny pôvodu uviedol: „Po prvé, čo so mnou spravia je, že budem zbitý. Potom ma budú nútiť, aby som zobral na seba všetky trestné činy, ktoré mi boli kladené na vinu. Obávam sa, že ma budú týrať. Budú ma nútiť podpísať to, čo oni budú chcieť. Budú odo mňa žiadať, aby som uviedol mená, s ktorými som spolupracoval. Nakoľko orgány činné v trestnom konaní nemajú žiadne dôkazy, konajú tak ako v prípade ľudí uvedených v tejto zápisnici. Som si istý, že by som dopadol tak, ako som to uviedol.“ Preto podľa jeho názoru nemožno dospieť k záveru, že počas konania pred odporcom vyslovene nevyjadril národnostné dôvody a že opisoval iba všeobecnú situáciu v Ingušsku a svoje ťažkosti, ktoré mali spočívať v jeho zatknutí a následnom mučení. Navyše opísané ťažkosti, ktoré mali spočívať v jeho zatknutí a následnom mučení, sú ďalším dôvodom žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú je nevyhnutné v azylovom konaní skúmať v zmysle zákona o azyle.

K otázke politických dôvodov prenasledovania uviedol, že tie úzko súvisia s jeho národnosťou ako aj s obvineniami z trestných činov, ktoré sú mu pripisované štátom ako prenasledovateľom a ktoré štát považuje za určitý prejav politického názoru navrhovateľa voči štátu. Zdôraznil, že k povinnosti vypočúť ho k jeho politickým názorom zaviazal odporcu krajský súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sám a nemožno teda dospieť k záveru o účelovosti tejto námietky.

Krajskému súdu navrhovateľ vytýkal, že nevenoval žiadnu pozornosť jeho argumentácii, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď nezaobstaral do administratívneho spisu informácie týkajúce sa zaobchádzania s obyvateľmi Ingušskej národnosti v krajine pôvodu navrhovateľa. Odporca sa nevysporiadal ani so správami predloženými právnu zástupkyňou navrhovateľa, v zmysle ktorých v krajine pôvodu navrhovateľa prebieha genocída Ingušov, dochádza k nezákonným beztrestným zatknutiam a zmiznutiam obyvateľov, k ich mučeniu a zlému zaobchádzaniu aj za účelom vynútenia si priznania, súdne procesy pritom nespĺňajú žiadne medzinárodné štandardy a spravodlivý proces jednoducho neexistuje. Správy hovoria aj o najatých obhajcoch, priateľských pre prokuratúru. Zo správ je teda zrejmé, že v takej situácii účinnú ochranu zo strany štátu nie je možné požadovať. Tiež poukázal na to, že odporca nevenoval pozornosť obavám navrhovateľa, že bude súdený v Severnom Osetsku-Alánii a nie v Moskve a ohľadne tejto skutočnosti nezaobstaral ani žiadne informácie týkajúce sa súdneho systému a výkonu práva v tejto oblasti; vyhodnotenie bezpečnostnej situácie v Osetsku odporcom spočívalo len v púhom konštatovaní, že v tejto časti krajiny neprebíha žiadny vnútroštátny konflikt.

V súvislosti s tvrdeným navrhovateľ poukázal na príručku UNHCR - Kritériá a postupy pri udeľovaní statusu utečenca podľa Konvencie z r. 1951 a podľa Protokolu z r. 1967 o postavení utečencov, Ženeva, január 1992, podľa ktorej:

7.4. Pojem štátna príslušnosť v danom kontexte nie je možné chápať iba v zmysle „občianstva“, t.j. právneho vzťahu jednotlivca so štátom. Označuje tiež príslušnosť k etnickej, resp. k lingvistickej skupine a niekedy môže zahŕňať aj určité aspekty pojmu „rasa“. Perzekúcia z národnostných dôvodov sa môže prejavovať v nepriateľských postojoch, ujmu spôsobujúcich opatreniach, ktoré sú namierené proti národnostnej menšine (etickej, lingvistickej) a za istých okolností je možné sa odôvodnene obávať perzekúcie jednoducho za príslušnosť jednotlivca k danej skupine.

7.5. Spoločné súžitie dvoch alebo viacerých národnostných (etnických, lingvistických) skupín vnútri hraníc jedného štátu môže vytvárať konfliktné situácie, kde došlo k perzekúciám, alebo sa je ich treba obávať. Nebude vždy ľahké rozlišovať medzi perzekúciou z národnostných dôvodov a perzekúciou za politické názory v situácii, keď konflikt medzi národnostnými skupinami sa kryje s činnosťou politického hnutia, a to najmä vtedy, keď sa politické hnutie stotožňuje s danou konkrétnou „národnosťou“.

Krajský súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v súvislosti s tvrdeným mučením navrhovateľa a jeho zdravotným stavom a výpadkami pamäte nariadil odporcovi zväziť, či v ďalšom konaní nevykoná dokazovanie ohľadne zdravotného stavu navrhovateľa, no zdôraznil, že odporcovi neprislúcha hodnotiť zdravotný a psychický stav z odborného hľadiska ani či navrhovateľove ochorenie, resp. jeho zhoršenie sú následkom bitia a mučenia, či vznikli skôr. Otázky schopnosti pamäte taktiež odporca nie je schopný objektívne a kvalifikovane zhodnotiť. Uvedené otázky mal posúdiť len kvalifikovaný znalec a z tohto dôvodu mal odporca ustanoviť znalca na vykonanie znaleckého dokazovania (s. 17 a s. 20 rozhodnutia) a nedotvárať sám odpovede na tieto špecifické otázky, ktoré nie je schopný sám zhodnotiť.

V súvislosti s predloženými dokumentmi, ktorými sa snažil potvrdiť svoje tvrdenia o strachu z prenasledovania a ďalšieho mučenia za účelom priznania, uviedol, že v žiadnom prípade nebolo úlohou odporcu vyhodnocovať predložené dokumenty z pohľadu viny či neviny navrhovateľa, ale z v zmysle zákona o azyle a to z nebezpečenstva prenasledovania alebo vážneho bezprávia v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu. Navyše sa vyskytuje v dôkaznej núdzi a k tomu citoval z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. septembra 2012, spis. zn. ISŽa/18/2012: „Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína zásadu špecifickú pre konanie o medzinárodnej ochrane a pre otázku posudzovania dôveryhodnosti žiadateľa o azyl, ktorá vyplýva zo špecifickosti azylového konania, podľa ktorej v prípade, že je žiadateľ o azyl v dôkaznej núdzi a ak je možné predpokladať, že došlo alebo by mohlo dôjsť k porušeniu základných ľudských práv a slobôd žiadateľa o azyl, musí správny orgán skutočnosti uvádzané žiadateľom o azyl, resp. doplnkovú ochranu zohľadniť v pochybnostiach v prospech.“

Krajský súd poukázal vo svojom rozhodnutí na prípad O., ktorý bol vydaný do RF zo Španielska, na

ktorý poukázala aj právna zástupkyňa. Krajský súd uviedol, že trestné stíhanie bolo ukončené bez preukázania viny, avšak nevyjadril sa k informáciám, na ktoré poukázala právna zástupkyňa. O. po vydaní zo Španielska na základe diplomatických záruk zo strany Ruskej federácie musel následne túto opätovne opustiť z dôvodov zastrašovania a prenasledovania jeho osoby a jeho rodiny po prepustení z väzenia až nakoniec získal on a jeho rodina vo Francúzsku azyl. Ide o obdobný prípad, navyše žiadateľ môže byť v prípade návratu do krajiny pôvodu v nebezpečenstve odplaty zo strany štátnych orgánov aj práve z dôvodu príbuznosti s B.. Okrem toho navrhovateľ predložil množstvo správ týkajúcich sa otázky diplomatických garancií - Amnesty International, UNHCR a iné medzinárodné organizácie spochybňujú názor, že nevymáhateľné, bilaterálne diplomatické záruky z jednej vlády pre inú vládu poskytujú spoľahlivú ochranu proti závažnému porušovaniu ľudských práv, najviac mučeniu a zlému zaobchádzaniu. Početné správy a konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vrátane nedávneho rozhodnutia U. v. Slovenské republika, ktoré sa vyjadrujú k otázke diplomatických záruk odporca a krajský súd úplne odignoroval, tak ako aj správu Stamp of Guantanamo, ktorá priamo rozoberá dodržiavanie diplomatických záruk RF voči USA. Krajský súd len doplnil výňatok rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade V. Y. proti Slovenskej republike (sťažnosť č.21022/8) a V. proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 51946/08) v rozhodnutí o prijateľnosti zo dňa 14. septembra 2010, kedy súd vyhlásil sťažnosti za neprijateľné. K uvedenému navrhovateľ doplnil, že pán Y. a pán L. podali na EŠLP opakovanú sťažnosť, ktorá je vedená pod č. 65916/10. EŠLP dňa 15. novembra 2010 vydal predbežné opatrenie, že navrhovatelia by nemali byť vydaní do RF. Toto predbežné opatrenie zostalo v platnosti do 23. novembra 2010 do 18:00. Dňa 23. novembra 2010 EŠLP rozhodol o predĺžení predbežného opatrenia o nevydaní na neurčito a je doposiaľ platné.

Navrhovateľ krajskému súdu vyčítal, že k otázke neposkytnutia doplnkovej ochrany sa taktiež nezaoberal a nevysporiadal so všetkými jeho námietkami. Odporca ani krajský súd nepreskúmali nebezpečenstvo vážneho bezprávia vo forme mučenia, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania v prípade návratu do krajiny pôvodu s ohľadom na už doterajšie mučenie, ktorému bol navrhovateľ v krajine pôvodu vystavený ako aj informácie predložené právnou zástupkyňou navrhovateľa ohľadne beztrestných nezákonných zatknutí, mučení za účelom priznania a väzobných podmienok v krajine pôvodu navrhovateľa. Správy, ktoré by tieto skutočnosti potvrdzovali alebo vyvracali, odporca do administratívneho konania ani nezaobstaral, predložila ich len právna zástupkyňa navrhovateľa. Odporca si rovnako tak nezaobstaral ani správy ohľadne zaobchádzania s neúspešnými žiadateľmi o azyl v prípade návratu do RF.

Na základe týchto odvolacích dôvodov žiadal navrhovateľ rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že nebolo zrejmé, aké dôkazy mal krajský súd vykonať, ani o aké nesprávne skutkové zistenia išlo, ktoré si mal z týchto dôkazov vyvodiť. Podľa názoru odporcu pri absencii konkrétnych odvolacích dôvodov, iba na základe označenia ustanovenia OSP nie je možné preskúmať rozhodnutie v tomto smere. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, si pritom podľa odporcu logicky odporuje s odvolacím dôvodom podľa predchádzajúceho bodu, pretože aj podľa komentára k zákonu J. Krejčo a kolektív Eurounion 2006 „...nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav." Za tretí odvolací dôvod právna zástupkyňa označila „nezrozumiteľnosť rozsudku a teda jeho nepreskúmateľnosť". V § 205 ods. 2 OSP sú taxatívne uvedené dôvody, len na základe ktorých je možné podať odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu. Takýto dôvod na podanie odvolania proti rozsudku prvého stupňa však občiansky súdny poriadok nepozná. Odporca preto navrhol, aby súd naň nebral zreteľ.

K námietke, že správny orgán sa nespravoval právnym názorom súdu a neodstránil nedostatky, ktoré mu krajský súd v predchádzajúcom konaní vyčítal, nevykonával a nedoplňoval dokazovanie v prípadoch, na ktoré súd vo svojom rozhodnutí poukazoval, odkázal odporca na § 205j OSP, podľa ktorého súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku. Právna zástupkyňa do opravného prostriedku proti rozhodnutiu migračného úradu neuviedla túto námietku. Krajský súd sa ňou teda nezaoberal.

Právna zástupkyňa opätovne poukazovala na to, že navrhovateľ nebol vôbec vypočutý k jeho politickým názorom. V prvom rade, navrhovateľ nedával svoje problémy do spojitosti s politickými názormi či aktivitami a politické dôvody si neuplatnil ako svoje dôvody na udelenie azylu. Nevyjadroval sa, aké má politické názory, s akou politickou stranou sa stotožňuje, kde a akým spôsobom svoje názory vyslovoval, a pod. (§8 písm. a/ zákona o azyle). Neudával, že by sa svoje politické práva a slobody pokúšal nejakým spôsobom uplatňovať, z čoho by mu aj vyplynuli ním opisované následky (§8 písm. b/). Nevyjadroval ani obavu, že by mu nejaké politické názory boli prisudzované pôvodcom prenasledovania (§19a ods. 5). V druhom rade, ak právna zástupkyňa bola toho názoru, že mu bolo potrebné v tejto súvislosti klásť otázky, mohla tak urobiť z vlastnej iniciatívy, nakoľko na pohovore zo dňa 11. apríla 2012 bola osobne prítomná a bol jej poskytnutý aj priestor na otázky pre jej klienta. Právna zástupkyňa nevyužila túto možnosť a nepoložila svojmu klientovi žiadnu otázku v súvislosti s jeho politickými názormi.

Odporca zdôraznil, že ani z výpovedí navrhovateľa, ani z opravného prostriedku, jednoznačne nevyplýva, z akého dôvodu sa cítil byť prenasledovaný. Národnostné dôvody vyslovene nevyjadril, opisoval všeobecnú situáciu v Ingušsku a svoje ťažkosti, ktoré mali pozostávať v jeho zatknutí a následnom mučení. V tejto súvislosti navrhovateľ namietal, že odporca nevenoval žiadnu pozornosť tomu, že nebude súdený v Moskve, ale v Osetsku. Odporca osobitne neposudzoval otázku miestnej príslušnosti tohto súdu, nakoľko sa domnieva, že táto problematika spadá do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré v rámci extradičného konania o. i. zisťuje aj to, či konkrétne trestné konanie v dožadujúcom štáte bude zodpovedať zásadám článkov 3 a 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a trest odňatia slobody uložený alebo predpokladaný v dožadujúcom štáte bude vykonaný v súlade s článkom 3 tohto dohovoru.

K námietke nevykonania znaleckého dokazovania „ohľadne zdravotného a psychického stavu, či vôbec bol navrhovateľ v danom čase schopný spáchať skutky, ktoré sa mu kladú za vinu, ako aj s ohľadom na jeho problémy s pamäťou“, odporca uviedol, že počas administratívneho konania správny orgán nezistil skutočnosti, ktoré by mali determinovať zdravotné znalecké posudzovanie. Ani právna zástupkyňa navrhovateľa v správnom konaní na prvom stupni jeho vykonanie nenavrhol. V zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Ak teda bolo právnej zástupkyne známe, že je potrebné vykonať znalecký posudok ohľadom psychického prípadne fyzického stavu navrhovateľa, bolo jej zákonnou povinnosťou toto navrhnúť a nie iba pasívne čakať, či správny orgán rozhodne ustanoviť príslušného znalca. Ak bola presvedčená, že pre riadne posúdenie veci bol potrebný znalecký posudok, mala sa ho domáhať už v konaní pred správnym orgánom.

V súvislosti s predbežným opatrením Európskeho súdu pre ľudské práva o zákaze vydania navrhovateľa do Ruska, sa toto má aplikovať na konanie o extradičii. Migračný úrad svojím rozhodnutím nemôže nahrádzať rozhodnutie o prípustnosti vydania vyžiadanej osoby do cudziny, ktoré vydáva príslušný súd, ani rozhodnutie o povolení vydania osoby do cudziny, ktoré vydáva minister spravodlivosti. Extradičné konanie v porovnaní s azylovým konaním sú dve odlišné konania, v ktorých sa vyžaduje splnenie iných zákonných podmienok a sú upravené aj v rozdielnych právnych predpisoch.

K námietke zástupkyne navrhovateľa, že jej nebolo umožnené nahliadnuť do spisu pred vydaním rozhodnutia, a to „po doplnení dokumentov zo strany právnej zástupkyne“ odporca uviedol, že od posledného oboznámenia sa so spisom právnou zástupkyňou (15. mája 2012) do vydania rozhodnutia

(28. júna 2012) odporca nezložil do spisu žiadny nový dôkaz, o ktorom by právna zástupkyňa nemala vedomosť. Nie je teda pravdou, že by jej nebolo umožnené nahliadnuť do spisu pred vydaním rozhodnutia správneho orgánu. Podľa názoru odporcu, táto skutočnosť - že právna zástupkyňa naposledy nahliadla do spisu viac než mesiac pred vydaním rozhodnutia - nemala žiadny vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ OSP.

V zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Odvolací súd zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu odporcu zistil, že navrhovateľ požiadal o azyl na území Slovenskej republiky opakovane - po prvýkrát dňa 13. mája 2008 pod menom W., nar. XX. júna XXXX, z dôvodu obavy o svoj život, pretože v Ingušsku vládne vojenský teror, ktorý ho prenasleduje a preto chce žiť na území Slovenskej republiky. O jeho žiadosti bolo rozhodnuté rozhodnutím ČAS: MU-255-17/PO-Ž-2008 z 1. augusta 2008 tak, že navrhovateľovi nebol udelený azyl ani poskytnutá doplnková ochrana a správny orgán zároveň vyslovil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Ruskej federácie. Na základe opravného prostriedku Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 10Saz/36/2008 zo dňa 27. februára 2009 potvrdil rozhodnutie Migračného úradu a v dôsledku odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 1. júla 2009 sp. zn. Sž/33/2009 zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že rozhodnutie Migračného úradu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Migračný úrad po vykonaní nového vstupného pohovoru opätovne rozhodol o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu dňa 12. mája 2010. O podanom opravnom prostriedku navrhovateľa rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 9Saz/34/2010 z 18. augusta 2010 tak, že opravný prostriedok ako podaný oneskorene odmietol. V odvolacom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 9Saz/15/2010 z 27. októbra 2010 potvrdil toto rozhodnutie krajského súdu a rozhodnutie odporcu tak nadobudlo právoplatnosť dňom 18. novembra 2010.

Dňa 9. decembra 2010 navrhovateľ pred pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko po druhýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z politických dôvodov a to pod menom V..

Z odpovedí navrhovateľa na otázky počas následného vstupného pohovoru vyplynulo, že začiatkom mája 2006 bol zadržaný políciou v Ingušsku, kde mu na policajnom oddelení oznámili, že bol zadržaný pre účasť na akciách teroristickej organizácie. Odmietol podpísať priznanie a preto ho tri dni mučili a zároveň pýtali od jeho rodiny výkupné 7000 amerických dolárov. Po desiatich dňoch ho prepustili, lebo sa báli, aby pre zhoršujúci zdravotný stav nezomrel. Mesiac po tom ležal na chirurgickom oddelení pre poškodené tráviace orgány, obličky, brucho a otras mozgu. Potom sa zoznámil s človekom menom V. ktorý mu v júli 2006 navrhol, aby vstúpil do odbojovej organizácie Odpor (rusky Z.), čo odmietol. O tri

týždne sa dozvedel, že troch z ľudí, ktorí ho presviedčali na vstup do organizácie Odpor, zatkla polícia. Boli to F., V. a X.. Od suseda sa dozvedel, že V. zomrel. Susedia jeho mamy tiež povedali, že cez deň za nimi prišiel muž, ktorý sa predstavil ako M. z Federálnej bezpečnostnej služby a chcel ho upozorniť, že je hľadaný Federálnou bezpečnostnou službou, no on sa osobne s týmto človekom nestretol. Od septembra 2006 sa začal skrývať najprv v Ingušsku, potom v Čečensku a nakoniec odišiel k tete do Kemerova. Počas tejto doby ho hľadala v ich dome v H. polícia, ktorá urobila domovú prehliadku a hľadali ho tiež u strýka, ktorého aj zbili, no on neprezradil jeho pobyt. Zároveň sa jeho mama dozvedela, že tí traja z organizácie Odpor dostali trest odňatia slobody na 23 rokov. Jeho mama sa preto obrátila na ľudsko-právnu organizáciu Memorial, tá sa obrátila na ingušskú organizáciu pre ochranu ľudských práv MAŠR, ktorá vystavila potvrdenie, že je navrhovateľ prenasledovaný.

Počas konania o azyl požiadala RF o vydanie svojho občana V. na trestné stíhanie. Z dokumentov zaslaných Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky a Krajskej prokuratúre v Trnave vyplýva, že navrhovateľ bol obvinený zo spáchania trestných činov podľa § 209 ods. 2 zákona (účast' v stabilnej ozbrojenej skupine a ňou organizovaných útokoch), § 222 ods. 3 (nezákonné nadobudnutie, prenášanie, predaj, prechovávanie, preprava a nosenie strelnej zbrane, jej hlavných častí, streliva, výbušnín a výbušných zariadení, spáchané organizovanou skupinou), § 205 ods. 3 (teroristický čin, t.j. prevedenie výbuchu, ktorý vystraší obyvateľstvo a vyvolá nebezpečenstvo ľudského života, spôsobenie značnej škody na majetku, so zámerom pôsobenia na mocenské orgány pri prijímaní rozhodnutí, spáchaný organizovanou skupinou), § 30 ods. 3 a podľa § 105 ods. 2 písm. a/, e/, ž/, z/ (pokus o zabitie dvoch a viacerých osôb, spáchaný pre spoločnosť nebezpečným spôsobom organizovanou skupinou, spriahnutou s banditizmom, ktoré neboli dotiahnuté do konca pre okolnosti, ktoré nezáviseli od tejto osoby) a podľa § 105 ods. 2 písm. a/, e/, ž/ a z/ (zabitie, t.j. úmyselné spôsobenie smrti dvom alebo viacerým osobám, spáchané pre spoločnosť nebezpečným spôsobom organizovanou skupinou spriahnutou s banditizmom) Trestného zákona RF v znení Federálneho zákona č. 63-FZ z 13. júna 1996. V zmysle týchto dokumentov bol navrhovateľ členom organizovanej skupiny od 25. decembra 2005 do 21. júla 2006 a trestné činy, z ktorých je obvinený, boli spáchané v čase od 2. februára 2006 do 25. júna 2006. Je obvinený z piatich útokov, ktorých opis je v dokumente č. 3A-96/2010 Uznesenie o prijatí opatrení na zadržanie a vzatie do väzby z 09. júla 2010 (strana 548-553 spisového materiálu).

Odporca následne vydal dňa 6. septembra 2011 nové rozhodnutie ČAS: MU-651-45/PO-Ž-2010 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky navrhovateľovi. Na základe opravného prostriedku navrhovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 5Saz/14/2011 z 11. januára 2012 zrušil prvostupňové rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom nariadil správnomu orgánu vykonať dokazovanie, prípadne ho doplniť ďalšími dôkazmi o skutočnostiach, potreba vykonania ktorých by vyšla najavo v ďalšom priebehu dokazovania a tieto náležite vyhodnotiť v rozhodnutí.

Odporca vo svojom rozhodnutí zo dňa 23. októbra 2012, ktoré malo byť vydané v intenciách vyššie uvedeného rozsudku krajského súdu, konštatoval, že dňa 11. apríla 2012 bol s navrhovateľom uskutočnený doplňujúci pohovor, v ktorom bol konfrontovaný s predchádzajúcimi výpoveďami a osobitne s niektorými skutočnosťami a rozpormi, ktoré vysvetlil tak, že si nepamätá kedy k zadržaniu a predvedeniu na policajnú stanicu došlo; k okolnostiam prepustenia uviedol, že nakoľko v dôsledku fyzického týrania začal trpieť rektálnym krvácaním, jeho matke po desiatich dňoch povedali, že bude prepustený za 7000 USD, ale aj bez nich bol prepustený, nakoľko príslušníci polície mali strach, že vykrvácá; ku skutočnosti, že v zápisnici z 22. mája 2008 o advokátovi nehovoril, uviedol, že to bolo preto, nakoľko to nebol jeho advokát, iba s ním jedenkrát na štvrtý deň zadržania rozprával; tvrdil tiež, že po prepustení dva týždne ležal na chirurgii pre rektálne krvácanie bez operácie a ďalšie dva týždne strávil na traumatologickom oddelení pre liečbu vyklbeného ramena a otras mozgu s tým, že v predošlých zápisniciach sa pri svojich výpoveďach pravdepodobne pomýlil. K predloženému množstvu listinných dôkazov navrhovateľ uviedol, že poukazujú na celkovú situáciu v Ingušsku, ktorá je zložitá a v skutočnosti sa koná genocída na obyvateľoch Ingušska a poukazujú na také prípady, ako sa stal jemu. K listinným dôkazom, správam a posudkom, týkajúcich sa X., F. a V. P. uviedol, že to boli jeho známi a predložené listiny dokazujú ich zadržanie, obvinenie z účasti na teroristických akciách v Severnom Osetsku a následne doznanie ich viny vynútené mučením. (Y. bol odsúdený na 24 rokov, Y. na 23

rokov a P. na 18 rokov väzenia). K zdravotnému stavu navrhovateľ uviedol, že máva občasné bolesti hlavy, má problémy s pamäťou, veľmi sa mu kazia zuby, má problémy s pravým ramenom, ale najhoršie problémy má s tráviacim traktom, pretože musí častejšie chodiť na toaletu. Odporca preto zabezpečil správu o zdravotnom stave navrhovateľa z ústavu na výkon väzby zo 6. marca 2012. V súvislosti s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľom počas konania uviedol, že ich dôkladne preskúmal a objektívne posúdil a prihliadol pritom na ustanovenia § 8 písm. a/, § 8 písm. b/, § 2 písm. a/, d/ zákona o azyle. Za podstatnú považoval skutočnosť, že navrhovateľ v konaní ani raz neuviedol, že bol v krajine pôvodu prenasledovaný alebo že by sa opodstatnene obával prenasledovania z dôvodov vymenovaných v § 8 písm. a/ a b/ zákona o azyle, t.j. z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov, alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Navrhovateľ svoju žiadosť odôvodnil údajným použitím fyzického násillia proti nemu zo strany polície, čo malo nasledovať po jeho zaistení a obvinení zo závažnej trestnej činnosti (terorizmus, banditizmus atď.) s cieľom získať jeho priznanie. Správny orgán vyhodnotil príbeh navrhovateľa ako nedôveryhodný z viacerých dôvodov. Výpovede navrhovateľa ohľadom údajného zadržania navrhovateľa políciou v Ingušsku považoval odporca za rozporuplné s tým, že v Dotazníku z 22. mája 2008 a v zápisnici z 31. októbra 2008 tvrdil, že k zadržaniu došlo v máji 2007, zatiaľ čo v Dotazníku z 21. decembra 2010 uviedol, že k nemu došlo v máji 2006 a v zápisnici z 11. apríla 2012 uviedol, že táto udalosť sa udiala v auguste 2005 a rozpory vysvetlil tým, že si nepamätá kedy k zadržaniu a predvedeniu na policajnú stanicu došlo. Za rozporné odporca považoval aj informácie o následnej dĺžke hospitalizácie navrhovateľa v nemocnici v Nazrani.

Tvrdenia navrhovateľa, že jeho zdravotné problémy v podobe výpadkov pamäte a žalúdočných, tráviacich a črevných problémov sú následkom jeho týrania na policajnej stanici, odporca na základe uvedenej a ďalších lekárskech správ vyhodnotil ako účelové. Na základe ďalších lekárskech správ odporca zistil, že navrhovateľ trpí ulceróznou kolitídou, nemá patomorfické zmeny USG obrazu brucha a lekári neodporúčali žiadnu špecifickú liečbu, len kontroly stavu v periodicite niekoľkých mesiacov. Ulcerózna kolitída je zápalovým črevným ochorením, sprevádzaným bolesťami brucha, častou stolicou a chudnutím (tieto príznaky popisuje aj navrhovateľ), jej vznik však nemožno automaticky pripísať údajnému týraniu navrhovateľa na policajnej stanici, keď navyše navrhovateľ touto chorobou trpel už dávno predtým ako údajne došlo k nim popisovanému incidentu na policajnej stanici, pričom sa v tejto súvislosti v krajine pôvodu podľa vlastných slov aj liečil. Podľa lekárskej správy z gastroenterologickej ambulancie v NsP Dunajská Streda z 11. augusta 2008 navrhovateľ sám uviedol, že túto chorobu mal diagnostikovanú už pred niekoľkými rokmi a naposledy pred tromi rokmi absolvoval poslednú liečbu. Vzhľadom na tieto skutočnosti správny orgán dospel k záveru, že zdravotné ťažkosti udávané navrhovateľom, sú s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobené jeho dlhoročným ochorením a nie sú následkom jeho údajného zadržania a bitia na policajnej stanici. Zranenia, ktoré navrhovateľ utrpel v roku 2006 a sú popísané v prepúšťacej správe z nemocnice v Nazrani, nemuseli byť spôsobené na policajnej stanici, ale mohli byť spôsobené pri akomkoľvek inom konflikte, pričom sám navrhovateľ podľa tejto správy uviedol, že bol zbitý, ale nespomínal, že by sa tak stalo zo strany polície. Tvrdenia navrhovateľa v tomto ohľade podľa názoru odporcu spochybňuje aj fakt, že kým objektívny dôkaz, teda lekárska správa, potvrdzuje hospitalizáciu navrhovateľa v roku 2006, sám navrhovateľ uviedol trikrát iný rok (2007, 2006, 2005), kedy malo k zadržaniu a zbitiu dôjsť.

Ohľadom obvinení navrhovateľa, pre ktoré Ruská federácia žiadala o jeho vydanie, odporca konštatoval, že vzhľadom na podstatu uvedených činov, ako aj skutočnosť, že k týmto skutkom došlo na území Severného Osetska, kde neprebíha žiadny národnooslobodzovací boj či iné povstalecké aktivity, uvedené trestné činy nemožno považovať za politické. Poukázal na totožný záver Krajského súdu v Trnave, konajúceho vo veci prípustnosti vydania navrhovateľa na trestné stíhanie do cudziny.

Na podporu svojej žiadosti navrhovateľ predložil správnomu orgánu množstvo listinných dôkazov, predovšetkým novinové články a správy medzinárodných humanitných organizácií, týkajúce sa buď všeobecnej situácie v Ruskej federácii alebo rôznych osôb. Ani jeden z predložených dokumentov sa však netýkal konkrétne jeho osoby; predložené informácie a správy humanitných organizácií poskytovali predovšetkým všeobecný obraz o situácii v Ruskej federácii, avšak nepotvrďovali pravdivosť tvrdení navrhovateľa.

Odporca ďalej konštatoval, že Krajský súd v Košiciach vo svojom rozhodnutí zaviazal správny orgán, vzhľadom na namietané zdravotné problémy navrhovateľa, opätovne vyhodnotiť tieto skutočnosti a dostatočne odôvodniť rozhodnutie v zmysle § 9 zákona o azyle. Preto správny orgán v prípade navrhovateľa zvažil možnosť udelenia azylu z humanitných dôvodov a na základe správnej úvahy dospel k záveru, že azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle navrhovateľovi neudelil.

Odporca v súvislosti s poskytnutím doplnkovej ochrany v zmysle § 13a, § 13b a § 2 písm. f/ zákona o azyle konštatoval, že navrhovateľ podľa záveru odporcu nesplnil podmienky podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle a preto mu ju neposkytol. Odporca tu poukázal na záruky Generálnej prokuratúry RF, ktoré poskytla Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky listom č. 87-260-2010 z 2. februára 2011, v ktorých sa zaručuje, že podľa noriem medzinárodného práva navrhovateľovi v RF budú poskytnuté všetky možnosti ochrany, vrátane pomoci advokátov, nebude vystavený mučeniu, krutým, neľudským, ľudskú dôstojnosť ponižujúcim formám zaobchádzania alebo trestu podľa Čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a taktiež podľa príslušných Dohovorov OSN, Rady Európy a ich protokolov. Konštatoval, že zároveň podľa § 59 ods. 2. 1 Trestného zákona RF sa trest smrti neudeluje osobe, ktorá bola vydaná cudzím štátom na stíhanie do RF alebo na základe obojstrannej dohody, ak podľa zákonodarstva iného štátu, ktorý osobu vydáva, sa za spáchaný trestný čin touto osobou s trestom smrti nepočíta alebo ak je neudelenie trestu smrti podmienkou vydania alebo jej nemôže byť udelený trest smrti z iných dôvodov. Generálna prokuratúra RF zaručila, že cieľom vydania nie je prenasledovanie z politických, rasových, národnostných, náboženských dôvodov, ani z dôvodu politických názorov. Ďalej zaručila, že navrhovateľ bude stíhaný a vedený k trestnej zodpovednosti len za tie činy, pre ktoré RF žiada jeho vydanie a po skončení trestného stíhania alebo súdneho konania, v prípade vynesenia odsudzujúceho rozsudku, po vykonaní trestu môže opustiť územie RF. Zároveň nebude vydaný, vyslaný alebo odovzdaný tretiemu štátu bez súhlasu kompetentných orgánov Slovenskej republiky. K tvrdeniu navrhovateľa o nedôveryhodnosti záruk odporca konštatoval, že nie sú známe žiadne konkrétne správy o tom, že by RF záruky nedodržala. Napokon odporca uviedol, že v RF v súčasnosti neprebíha vnútroštátny ani medzinárodný ozbrojený konflikt a tým pádom navrhovateľovi nehrozí žiadne ohrozenie života a ani nedotknuteľnosti jeho osoby z dôvodu konfliktu. Uvedené potvrdzuje informácia z ODZS o tom, že vo verejne dostupných zdrojoch neexistujú informácie, ktoré by označovali situáciu v RF, a to konflikt medzi vládou a islamistickými militantmi a kriminálnymi silami, explicitne ako medzinárodný alebo vnútroštátny ozbrojený konflikt v zmysle Ženevských dokumentov z roku 1949.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí azylu ani doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území Slovenskej republiky, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v oprávnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvého stupňa v danej veci neriadil vyššie citovaným zákonným ustanovením.

Krajský súd síce vydal v predmetnej veci rozsiahly rozsudok, v ktorom detailne opísal a citoval vyjadrenia navrhovateľa a dôvody a názory odporcu, avšak samotný právny názor krajského súdu bol obsiahnutý v konštatovaní, že: „...v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými, pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, uvádzanými navrhovateľom i jeho splnomocnenou zástupkyňou počas azylového konania, v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o správnom konaní (Správneho poriadku). Odporca preto postupoval správne, v súlade so zákonom o azyle, keď podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o azyle neudelil azyl navrhovateľovi a neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle...“

Krajský súd sa však v svojom rozsudku nezaoberal námietskami navrhovateľa, vôbec nezdôvodnil, prečo ich, ako aj všetky podklady predložené navrhovateľom v konaní, nepovažoval za relevantné a naopak, prečo sa vo všetkom stotožnil so závermi odporcu. Krajský súd len opísal názory odporcu, avšak bez uvedenia akýchkoľvek úvah, ktoré ho viedli k záveru o dostatočnom zistení skutkového stavu, preskúmateľnosti a zákonnosti rozhodnutia odporcu. Krajský súd nijako nezdôvodnil, prečo sa odklonil od názoru vysloveného v prvotnom rozsudku krajského súdu o zrušení rozhodnutia odporcu, ktorým vyčítal odporcovi nedostatočne zistený skutkový stav veci s uvedením konkrétnych nedostatkov, ktoré súd pri preskúmaní rozhodnutia zistil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa odporca v následnom azylovom konaní po zrušení pôvodného rozhodnutia riadne nespravoval právnym názorom súdu, neodstránil vytýkané nedostatky, nevykonával ani nedoplňoval dokazovanie v prípadoch, na ktoré súd vo svojom rozhodnutí poukazoval (vzhľadom na tvrdenia žiadateľa ohľadne mučenia a výpadkov pamäte v dôsledku utrpeného otrasu mozgu mal zvážiť, či v ďalšom konaní nevykoná dokazovanie ohľadne zdravotného stavu žiadateľa, odporca sa nezaoberal obavami žiadateľa, že jeho prípad bude posudzovaný v Severnom Osetsku a nie v Moskve a v tomto smere ani správami o stave v polícii a justícii v Severnom Osetsku, rovnako tak sa nevenoval dostatočne dokumentom týkajúcim sa osôb, ktoré mali svojimi výpoveďami spôsobiť obvinenie žiadateľa, záruky Generálnej prokuratúry RF považoval za dostatočné a neporušiteľné napriek predloženým dôkazom svedčiacim o možnom porušení takýchto záruk, obmedzil sa tiež len na konštatovanie, že v RF neprebíha žiaden ozbrojený konflikt a nebral do úvahy tvrdenia o možnej genocíde v Ingušsku...).

Súd pri preskúmaní správneho rozhodnutia musí v rozsahu prieskumu venovať pozornosť dôvodom žaloby či opravného prostriedku ako aj námietkam ďalších účastníkov konania. Procesnému právu účastníka konania vznášať v konaní námietky a vyjadrovať sa k námietkam protistrany zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu námietok, o vznesených námietskach účastníkov konania rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak súd neurobí, zaťažuje svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov, ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Vyplyva to z potreby transparentnosti výkonu spravodlivosti a súvisí s právom účastníka prednášať návrhy aj argumenty a s tým, aby na ne dostal aj odpoveď. Odôvodnenie rozhodnutia je tiež zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a je predpokladom prípadného účinného uplatňovania práva na podanie opravného prostriedku a preskúmania súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní. Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietskami účastníka konania. Nedostatočné vyporiadanie sa s námietskami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odôvodnenie má totiž predovšetkým presvedčiť účastníkov konania, že správne rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov a nebolo svojvoľné.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru musia súdy svoje rozhodnutia odôvodniť; tento záväzok nemôže byť chápaný tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument (pozri Van Hurk v. Holandsko, 1994), a preto rozsah tejto povinnosti sa môže meniť

podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu (pozri F. a C. v. Španielsko, 1994).

V predmetnej veci však z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je vôbec zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal s protinámietskami a argumentmi navrhovateľa a prečo súhlasil s argumentmi odporcu, rovnako tak ani fakt, prečo sa krajský súd odklonil od pôvodného názoru vysloveného v prvotnom rozsudku krajského súdu.

Krajský súd do odôvodnenia svojho rozsudku iba prevzal a zopakoval dôvody odporcu bez akéhokoľvek náznaku vlastných úvah pri hodnotení námietok a vyjadrení navrhovateľa. Rozsudok krajského súdu je takto podľa názoru odvolacieho súdu pre absenciu odôvodnenia nepresvedčivý, arbitrárny a v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľný.

V.
Zhrnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 221 OSP z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 221 ods. 2 OSP.

V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu dôsledne sa vysporiadať so všetkými podstatnými námietkami a tvrdeniami účastníkov konania, znova o opravnom prostriedku rozhodnúť a predovšetkým svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.